

PALI-THAI BACK TO AKHARA KHOM — THE KARAṆĪYA METTĀ SUTTA, THE DISCOURSE ON LOVING-KINDNESS

บทกระณียะเมตตะสูตรตั้ง กรณียเมตตสูตร อักษรขอม

DANIEL SCHWÖRER

ENGLISH

The complete Karaṇīya Mettā Sutta — the discourse on loving-kindness — returned from Thai script to the Khom script (Akhara Khom) in which Pali was traditionally written in Siam: the author's own Khom hand above, his Thai transliteration beneath, both closed with the traditional manuscript end-mark (khomut, ๓๙).

The sutta describes what one skilled in the good should do, having glimpsed the state of peace: be able, upright and easily spoken to, gentle and without conceit; content and easy to support, of few duties and light in living, calm in faculties, prudent, not brazen nor greedy among families. Then the radiating wish: may all beings be happy — weak or strong, long, great or middling, seen or unseen, dwelling near or far, born or coming to birth. As a mother would protect her only child with her own life, so should a boundless heart be cultivated towards all beings — above, below and all around, unobstructed, free of hatred and enmity; standing, walking, sitting or lying down, this mindfulness is called a divine abiding here. And free of views, virtuous, with vision perfected, having overcome greed for sense pleasures, one comes never again to lie in a womb.

In Thailand the sutta is chanted for protection and for the cultivation of mettā. Here it can be recited directly from the script in which the tradition first wrote it.

ไทย

กรณียเมตตสูตรฉบับสมบูรณ์ นำกลับสู่อักษรขอม อักษรซึ่งใช้จารพระบาลีในสยามมาแต่โบราณ เขียนด้วยลายมือของผู้เขียนเอง พร้อมคำอ่านภาษาไทยด้านล่าง จบทั้งสองส่วนด้วยเครื่องหมายโคมุตร (๓๙) ตามขนบต้นฉบับโบราณ

พระสูตรกล่าวถึงกิจอันผู้ฉลาดในประโยชน์พึงกระทำ เมื่อประสงคฺจะบรรลุสันตบท: เป็นผู้อาจหาญ ซื่อตรง วาง่าย อ่อนโยน ไม่เยอหยิ่ง สันโดษ เลี้ยงง่าย มีกิจน้อย เป็นอยู่เบา อินทรีย์สงบ มีปัญญา รักษาตน ไม่คะนอง ไม่พัวพันในตระกูลทั้งหลาย จากนั้นคือการแผ่ความปรารถนา: ขอสัตว์ทั้งปวงจงมีความสุข — ทั้งผู้มีกำลังและอ่อนแอ ยาว ใหญ่ ปานกลาง ที่เห็นและไม่เห็น อยู่ใกล้และไกล เกิดแล้วและกำลังแสวงหาที่เกิด มารดาถอนอมบุตรคนเดียวด้วยชีวิตฉันใด พึงเจริญเมตตาจิตไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวงฉันนั้น — ทั้งเบื้องบน เบื้องล่าง เบื้องขวาง ไม่มีขอบเขต ไร้วรรังศัตรู ยืน เดิน นั่ง นอน พึงตั้งสติไว้ ท่านเรียกว่าพรหมวิหารในธรรมวินัยนี้ และผู้ไม่เข้าถึงทิฏฐิ มีศีล ถึงพร้อมด้วยทศสนะ นำความหมกมุ่นในกามออกได้ ย่อมไม่กลับมานอนในครรภ์อีกโดยแท้

ชาวไทยสวดพระสูตรนี้เพื่อความคุ้มครองและเพื่อเจริญเมตตา ในเอกสารนี้สามารถสวดได้โดยตรงจากอักษรดั้งเดิมที่บูรพาจารย์ใช้จารสืบกันมา

DEUTSCH

Das vollständige Karaṇīya Mettā Sutta — die Lehrrede über liebevolle Freundlichkeit — aus der Thai-Schrift in die Khom-Schrift (Akhara Khom) zurückgeführt, in der Pali in Siam traditionell geschrieben wurde: oben die eigene Khom-Handschrift des Verfassers, darunter seine thailändische Umschrift, beide abgeschlossen mit dem traditionellen Schlusszeichen der Manuskripte (Khomut, ๓๙).

Die Sutta beschreibt, was einer tun soll, der im Heilsamen geschickt ist und den Ort des Friedens erschaut hat: fähig sein, aufrecht und leicht ansprechbar, sanft und ohne Dünkel; genügsam und leicht zu versorgen, mit wenigen Pflichten und leichter Lebensweise, still in den Sinnen, unsichtig, nicht dreist und nicht gierig unter den Familien. Dann der ausstrahlende Wunsch: Mögen alle Wesen glücklich sein — schwach oder stark, lang, groß oder mittel, sichtbar oder unsichtbar, nah oder fern, geboren oder zur Geburt drängend. Wie eine Mutter ihr einziges Kind mit dem eigenen Leben schützt, so soll ein grenzenloses Herz zu allen Wesen entfaltet werden — nach oben, nach unten und ringsumher, ungehindert, ohne Hass und Feindschaft; ob stehend, gehend, sitzend oder liegend — diese Achtsamkeit gilt hier als göttliches Verweilen. Und wer sich auf keine Ansicht stützt, sittsam ist, mit vollendeter Schau, und die Gier nach Sinneslüsten überwunden hat, kommt gewiss nicht wieder in einen Mutterschoß.

In Thailand wird die Sutta zum Schutz und zur Entfaltung von Mettā rezitiert. Hier lässt sie sich unmittelbar aus jener Schrift rezitieren, in der die Tradition sie zuerst niederschrieb.